Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA ŽANA RIŠĀRA DELATŪRA
[*JEAN RICHARD DE LA TOUR*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2024. gada 13. jūnijā [1]

Lieta C-305/22

C.J.
Kriminālprocess

(*Curtea de Apel Bucureşti* (Bukarestes apelācijas tiesa, Rumānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa – Tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās – Pamatlēmums 2002/584/TI – Eiropas apcietināšanas orderis – Eiropas apcietināšanas ordera fakultatīvas neizpildīšanas pamats – Izpildes dalībvalsts apņemšanās izpildīt brīvības atņemšanas sodu, kas piespriests pieprasītajai personai – Pamatlēmums 2008/909/TI – Spriedumu krimināllietās savstarpēja atzīšana, lai tos izpildītu citā dalībvalstī – Izdevējas dalībvalsts nepiekrišana – Izdevējas dalībvalsts tiesības pašai izpildīt sodu – Izpildes tiesu iestādes pienākums izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi

I. Ievads

1. Šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Pamatlēmuma 2002/584/TI (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm [2], 4. panta 5. un 6. punktu un 8. panta 1. punkta c) apakšpunktu, kā arī Padomes Pamatlēmuma 2008/909/TI (2008. gada 27. novembris) par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu attiecībā uz spriedumiem krimināllietās, ar kuriem piespriesti brīvības atņemšanas sodi vai ar brīvības atņemšanu saistīti pasākumi, lai tos izpildītu Eiropas Savienībā [3], 4. panta 2. punktu, 22. panta 1. punktu un 25. pantu.

2. Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar valsts procedūru, saskaņā ar kuru *Curtea de Apel Bucureşti* (Bukarestes apelācijas tiesa, Rumānija) ir jālemj par valsts ordera spēkā esamību attiecībā uz cietumsoda izpildi, kas piespriests C.J., Itālijas rezidentam, kā arī par pret viņu izdotā Eiropas apcietināšanas ordera spēkā esamību. Itālijas tiesu iestādes atteicās izpildīt šo Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties uz fakultatīvas neizpildīšanas pamatu, kas paredzēts

[1] Oriģinālvaloda – franču.
[2] OV 2002, L 190, 1. lpp.
[3] OV 2008, L 327, 27. lpp.

Pamatlēmuma 2002/584[4] 4. panta 6. punktā. Šīs iestādes vienlaikus pieņēma lēmumu atzīt spriedumu un izpildīt C.J. piespriesto krimināLsodu, neraugoties uz Rumānijas tiesu iestāžu iebildumiem pret šī soda izpildi Itālijā.

3. Šī lieta ilustrē problēmu par saikni starp šo pamatlēmumu un Pamatlēmumu 2008/909 – tie ir divi galvenie instrumenti tiesu iestāžu sadarbībai krimināllietās.

4. Šajos secinājumos, kuros saskaņā ar Tiesas lūgumu galvenā uzmanība tiks pievērsta no pirmā līdz trešajam uzdotajam prejudiciālajam jautājumam, apgalvošu, ka tiesu iestāde nevar atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, kas izdots, lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu, pamatojoties uz fakultatīvās neizpildīšanas pamatu, kas minēts Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktā, ja notiesājošā sprieduma atzīšana un izpilde tiek veikta, neievērojot Pamatlēmumā 2008/909 paredzēto procedūru un nosacījumus. Šādā situācijā izdevēja dalībvalsts[5] saglabā tiesības izpildīt šo spriedumu, un tāpēc izpildes tiesu iestāde ir atbildīga par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, nododot pieprasīto personu šai dalībvalstij.

II. Pamatlietas fakti un prejudiciālie jautājumi

5. Ar *Curtea de Apel București* (Bukarestes apelācijas tiesa) 2017. gada 27. jūnija spriedumu, kas grozīts un padarīts galīgs ar *Înalta Curte de Casație și Justiție* (Augstā kasācijas tiesa, Rumānija) 2020. gada 10. novembra rīkojumu, C.J. par vairākiem nodarījumiem tika galīgi notiesāts ar brīvības atņemšanu uz četriem gadiem un diviem mēnešiem, kā arī ar aizliegumu trīs gadus izmantot noteiktas tiesības (turpmāk tekstā – "notiesājošais spriedums").

6. 2020. gada 20. novembrī *Curtea de Apel București* (Bukarestes apelācijas tiesa) izdeva orderi C.J. piespriestā cietumsoda izpildei. 2020. gada 25. novembrī šī tiesa izdeva Eiropas apcietināšanas orderi attiecībā uz C.J.

7. 2020. gada 31. decembrī *Ministero della Giustizia* (Tieslietu ministrija, Itālija) informēja *Curtea de Apel București* (Bukarestes apelācijas tiesa) par C.J. aizturēšanu un pieprasīja nosūtīt Eiropas apcietināšanas orderi itāļu valodā. Šis Eiropas apcietināšanas orderis tai tika nosūtīts.

8. Pēc Itālijas tiesu iestāžu lūguma *Curtea de Apel București* (Bukarestes apelācijas tiesa) 2021. gada 14. janvārī nosūtīja tām notiesājošo spriedumu. Šajā gadījumā minētā tiesa izteica nepiekrišanu tam, ka Itālijas tiesu iestādes varētu atzīt šo spriedumu, lai to izpildītu Itālijā.

9. Pēc Itālijas tiesu iestāžu pieprasījuma *Curtea de Apel București* (Bukarestes apelācijas tiesa) 2021. gada 20. janvārī paskaidroja, ka gadījumā, ja tiks atteikts izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktu, tā nepiekritīs minētā sprieduma nejaušai atzīšanai un tam, ka Itālijas Republika uzņemas atbildību par soda izpildi, un ka tā vēlāk pieprasīs šādu atzīšanu un šādu atbildības uzņemšanos, pamatojoties uz Pamatlēmumu 2008/909.

10. Pēc tam Rumānijas iestādes nosūtīja Itālijas tiesu iestādēm informācijas pieprasījumu par lēmumu izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584 22. pantu.

[4] Šajā noteikumā ir paredzēts, ka izpildes tiesu iestāde var atteikt Eiropas apcietināšanas ordera izpildīšanu, ja "Eiropas apcietināšanas orderis ir izsniegts brīvības atņemšanas soda vai ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa izpildei, ja pieprasītā persona paliek izpildes dalībvalstī, ir izpildes dalībvalsts pilsonis vai rezidents un šī valsts apņemas izpildīt spriedumu vai piespiedu līdzekli saskaņā ar tās tiesību aktiem".

[5] Šajos secinājumos izdevēju dalībvalsti var saukt arī par notiesāšanas dalībvalsti.

11. Ar 2021. gada 6. maija spriedumu *Corte d'appello di Roma* (Romas apelācijas tiesa, Itālija) atteicās nodot C.J., atzina notiesājošo spriedumu un lika to izpildīt Itālijā. Šī tiesa uzskatīja, ka, tā kā C.J. likumīgi un faktiski dzīvo Itālijā, nav nekāda iemesla pieprasīt, lai viņš izcieš sodu Rumānijā, jo šī soda izpilde Itālijā vairāk atbilst mērķim veicināt viņa sociālo rehabilitāciju. Minētā tiesa lēsa, ka, atskaitot apcietinājumā jau pavadīto laiku, kopējais atlikušais sods ir 3 gadi, 6 mēneši un 21 diena.

12. 2021. gada 20. maijā šis *Corte d'appello di Roma* (Romas apelācijas tiesa) spriedums tika paziņots *Curtea de Apel București* (Bukarestes apelācijas tiesa). Pēc tam Rumānijas iestādes saņēma 2021. gada 11. jūnija apliecinošo dokumentu no Romas prokuratūras Sodu izpildes biroja, no kura izrietēja, ka C.J. atrodas mājas arestā saskaņā ar Itālijas tiesību aktiem. No šī apliecinošā dokumenta arī izrietēja, ka attiecībā uz izpildes posmu runa ir par izpildes orderi, kas paredz vienlaicīgu šīs izpildes apturēšanu, nosakot mājas arestu, un ka atlikušais sods ir trīs gadi un vienpadsmit mēneši cietumā, soda izpildes sākuma datums ir 2020. gada 29. decembris un soda izpildes beigu datums ir 2024. gada 28. novembris [6].

13. 2021. gada 28. jūnija vēstulē Rumānijas tiesu iestādes atkārtoja savu nostāju, kas norādīta šo secinājumu 9. punktā, un paskaidroja, ka tikmēr, kamēr tās nebūs informētas par brīvības atņemšanas soda izpildes sākšanu, piemērojot C.J. cietumsodu, tās uzskatīs, ka saskaņā ar Pamatlēmuma 2008/909 22. panta 1. punktu tās saglabā tiesības izpildīt 2017. gada 27. jūnija notiesājošo spriedumu. Šīs iestādes piebilda, ka valsts orderis cietumsoda izpildei un paziņojums par starptautisko meklēšanu nav atcelts un joprojām ir spēkā.

14. 2021. gada 15. oktobrī *Curtea de Apel București* (Bukarestes apelācijas tiesa) Otrās krimināllietu palātas izpildes birojs iesniedzējtiesā iesniedza iebildumus pret notiesājošā sprieduma izpildi.

15. Šī tiesa paskaidro, ka tai ir jālemj par valsts ordera cietumsoda izpildei un Eiropas apcietināšanas ordera spēkā esamību, ņemot vērā atšķirības starp Rumānijas tiesu iestāžu un Itālijas tiesu iestāžu interpretācijām, jo īpaši attiecībā uz saikni starp Pamatlēmumu 2002/584 un Pamatlēmumu 2008/909. Tas nozīmē, ka minētajai tiesai ir jālemj par to, vai šis valsts orderis, kuru izdevušas Rumānijas varas iestādes, ir jāatceļ, ja tiek atzīts, ka notiesājošo lēmumu ir īstenojušas Itālijas varas iestādes un ka tas atrodas izpildes procesā.

16. Tādējādi rodas jautājums, vai sprieduma atzīšana Eiropas apcietināšanas ordera izpildes procedūras ietvaros ir pamats izpildes tiesu iestādes atteikumam saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktu pieprasīt izdevējas dalībvalsts piekrišanu saskaņā ar Pamatlēmuma 2008/909 4. panta 2. punktu un 25. pantu, kā arī – vai tas, ka izdevēja dalībvalsts ir nosūtījusi notiesājošo spriedumu izpildes dalībvalstij, nozīmē, ka ir dota piekrišana. Rodas arī jautājums, vai šāda procedūra, kas tiks veikta, pārkāpjot minētā pamatlēmuma 4. panta 2. punktu un 25. pantu, var radīt juridiskas sekas attiecībā uz soda izpildi Rumānijas teritorijā. Turklāt ir jānosaka, vai gadījumā, ja ilgu laiku netiek paziņots par brīvības atņemšanas soda izpildes sākumu, notiesātajai personai piemērojot cietumsodu, izsniegšanas dalībvalsts saglabā visas tiesības izpildīt spriedumus, kas pieņemti tās teritorijā, saskaņā ar minētā pamatlēmuma 22. panta 1. punktu.

[6] Šis apliecinošais dokuments tika papildināts ar citu paziņojumu Rumānijas tiesu iestādēm 2021. gada 14. jūlijā, kurā bija ietverta šāda piezīme: "Attiecībā uz mājas arestu ir gaidāms, ka uzraudzības tiesa lems par alternatīvu drošības līdzekli."

17. Šādos apstākļos *Curtea de Apel București* (Bukarestes apelācijas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Pamatlēmuma 2008/909/TI 25. panta noteikumi ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesu iestādei, kurai jāpilda Eiropas [apcietināšanas] orderis, ja tā vēlas piemērot Pamatlēmuma 2002/584/TI 4. panta 6. [punktu], nolūkā atzīt notiesājošo spriedumu, ir jāprasa taisītā sprieduma un izdotās apliecības [pārsūtīšana] saskaņā ar Pamatlēmumu 2008/909/TI, kā arī jāsaņem notiesāšanas valsts piekrišana saskaņā ar Pamatlēmuma 2008/909/TI 4. panta 2. [punktu]?

2) Vai Pamatlēmuma 2002/584/TI 4. panta 6. [punkta] noteikumi kopsakarā ar Pamatlēmuma 2008/909/TI 25. pantu un 4. panta 2. [punktu] ir jāinterpretē tādējādi, ka atteikuma izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, kas izdots nolūkā izpildīt brīvības atņemšanas sodu un atzīt notiesājošo spriedumu, bez faktiskas izpildes, notiesātajai personai piemērojot cietumsodu, jo ir notikusi apžēlošana un soda izpilde ir apturēta atbilstoši izpildes valsts tiesību aktiem, un nesaņemot notiesāšanas valsts piekrišanu atzīšanas procedūras ietvaros, [rezultātā] notiesāšanas valsts zaudē tiesības veikt soda izpildi atbilstoši Pamatlēmuma 2008/909 22. panta 1. [punktam]?

3) Vai Pamatlēmuma 2002/584/TI 8. panta 1. [punkta] c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka savu izpildāmību zaudē notiesājošs spriedums, ar kuru piespriests brīvības atņemšanas sods un uz kura pamata ir izdots Eiropas apcietināšanas orderis, kura izpilde ir atteikta saskaņā ar [tā paša pamatlēmuma] 4. panta 6. [punktu], atzīstot spriedumu, bet bez faktiskas izpildes, notiesātajai personai piemērojot cietumsodu, jo ir notikusi apžēlošana un soda izpilde ir apturēta atbilstoši izpildes valsts tiesību aktiem, un nesaņemot notiesāšanas valsts piekrišanu atzīšanas procedūras ietvaros?

4) Vai Pamatlēmuma 2002/584/TI 4. panta 5. [punkta] noteikumi ir jāinterpretē tādējādi, ka spriedums, ar kuru tiek atteikts izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, kas izdots nolūkā pildīt brīvības atņemšanas sodu un atzīt notiesājošo spriedumu saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584/TI 4. panta 6. [punktu], bet bez faktiskas izpildes, notiesātajai personai piemērojot cietumsodu, jo ir notikusi apžēlošana un soda izpilde ir apturēta atbilstoši izpildes valsts (ES dalībvalsts) tiesību aktiem, un nesaņemot notiesāšanas valsts piekrišanu atzīšanas procedūras ietvaros, ir "trešās valsts taisīts notiesājošs spriedums par tiem pašiem nodarījumiem"?

5) Ja atbilde uz ceturto jautājumu ir apstiprinoša, vai Pamatlēmuma 2002/584/TI 4. panta 5. [punkta] noteikumi ir jāinterpretē tādējādi, ka spriedums, ar kuru tiek atteikts izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, kas izdots nolūkā pildīt brīvības atņemšanas sodu un atzīt notiesājošo spriedumu saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584/TI 4. panta 6. [punktu], apturot soda izpildi atbilstoši izpildes valsts tiesību aktiem, ir "spriedums izpildes stadijā", ja notiesātās personas uzraudzība vēl nav sākta?"

18. Rakstveida apsvērumus iesniedza C.J., Rumānijas, Čehijas un Nīderlandes valdības, kā arī Eiropas Komisija. Šīs personas, izņemot C.J., piedalījās, kā, piemēram, Francijas valdība, tiesas sēdē, kura notika 2024. gada 13. martā un kuras laikā tās jo īpaši atbildēja uz Tiesas uzdotajiem mutvārdu jautājumiem.

III. Juridiskā analīze

A. Ievada apsvērumi

19. Rakstveida apsvērumos C.J. norādīja, ka *Tribunale di sorveglianza di Roma* (Romas uzraudzības tiesa, Itālija) 2023. gada 7. februārī izdeva rīkojumu izpildīt atlikušo sodu mājas aresta veidā. Tiesa pēc tam nosūtīja informācijas pieprasījumu iesniedzējtiesai, lai noskaidrotu, vai šī informācija ir ietekmējusi tās prejudiciālos jautājumus.

20. Šī tiesa 2023. gada 22. novembrī atbildēja, ka tā nevar apstiprināt minēto informāciju, jo Itālijas tiesu iestādes kopš 2021. gada nav pārsūtījušas nevienu dokumentu par C.J. Turklāt minētā tiesa paskaidroja, ka, ja tiks apstiprināta informācija par Itālijas procedūras gaitu, atbildes uz 1.–4. jautājumu saglabās nozīmību. Tādā gadījumā varēs uzskatīt, ka vienīgi piektais jautājums vairs nav aktuāls.

21. Ņemot vērā visu minēto, uzskatu, ka turpmākajā analīzē mums ir jābalstās uz faktiem, kas izklāstīti iesniedzējtiesas nolēmumā[7], proti, ka situācija attiecībā uz C.J. piespriestā brīvības atņemšanas soda izpildi Itālijā ir tāda, ka ir izdots valsts orderis šā soda izpildei, kas paredz vienlaicīgu šīs izpildes apturēšanu, nosakot mājas arestu, kamēr tiek gaidīts Itālijas tiesu iestāžu lēmums par ieslodzījumam alternatīvu līdzekli.

B. Par 1.–3. prejudiciālo jautājumu

22. Uzdodot 1.–3. prejudiciālo jautājumu, kurus es ierosinu skatīt kopsakarā, iesniedzējtiesa būtībā lūdz Tiesai sniegt tiesisku vērtējumu par to, vai Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punkts un 8. panta 1. punkta c) apakšpunkts, kā arī Pamatlēmuma 2008/909 4. panta 2. un 5. punkts, 8. panta 1. punkts, 22. panta 1. punkts un 25. pants šajā ziņā ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesu iestāde var likumīgi atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, kas izdots, lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu, lielākoties atsaucoties uz fakultatīvās neizpildīšanas pamatu, kas minēts pirmajā no šīm tiesību normām, ja notiesājošā sprieduma atzīšana un izpilde tiek veikta, neievērojot Pamatlēmumā 2008/909 paredzēto procedūru un nosacījumus. Turklāt šī tiesa vēlas uzzināt, vai šādā situācijā izdevēja dalībvalsts saglabā tiesības izpildīt šo sodu un vai izpildes tiesu iestāde ir atbildīga par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, nododot pieprasīto personu šai dalībvalstij.

23. Lai atbildētu uz šiem jautājumiem, ir jāsalīdzina divas radikāli pretējas pieejas. Nīderlandes valdība apgalvo, ka Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktā minētā fakultatīvās neizpildīšanas pamata izmantošanu var īstenot ārpus Pamatlēmumā 2008/909 noteiktā ietvara, bet citi šīs procedūras dalībnieki aizstāv pretēju viedokli. Tieši šī otrā nostāja atbilst manai pārliecībai.

[7] Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru valsts tiesnesis ir atbildīgs par regulatīvā un faktiskā ietvara noteikšanu lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu – skat. jo īpaši spriedumu, 2023. gada 30. novembris, *Ministero dell'Istruzione et INPS* (C-270/22, EU:C:2023:933, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

24. Jāatgādina, ka ar Pamatlēmumu 2002/584, ieviešot vienkāršotu un efektīvu sistēmu notiesāto vai aizdomās par kriminālnozieguma pārkāpumu turēto personu nodošanai, ir paredzēts atvieglot un paātrināt tiesu iestāžu sadarbību ar mērķi veicināt Eiropas Savienībai paredzētā mērķa kļūt par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu īstenošanu, balstoties uz augstu uzticības līmeni, kam jāpastāv starp dalībvalstīm [8].

25. Jomā, kas reglamentēta šajā pamatlēmumā, savstarpējas atzīšanas princips, kas – kā tas izriet jo īpaši no minētā pamatlēmuma 6. apsvēruma – ir uzskatāms par tiesu iestāžu sadarbības krimināllietās "stūrakmeni", ir izteikts minētā pamatlēmuma 1. panta 2. punktā, kurā nostiprināts princips, saskaņā ar kuru dalībvalstīm ir jāizpilda ikviens Eiropas apcietināšanas orderis, pamatojoties uz savstarpējas atzīšanas principu un ievērojot tā paša pamatlēmuma normas [9].

26. No tā izriet, no vienas puses, ka izpildes tiesu iestādes Eiropas apcietināšanas orderi var atteikties izpildīt vienīgi atbilstoši Pamatlēmumā 2002/584, kā to interpretējusi Tiesa, paredzētajiem pamatiem. No otras puses, tā kā Eiropas apcietināšanas ordera izpilde ir principiāla, atteikums to izpildīt tiek saprasts kā izņēmums, kas ir jāinterpretē šauri [10].

27. Minētā pamatlēmuma 3. pantā ir uzskaitīti Eiropas apcietināšanas ordera obligātas neizpildīšanas pamati, savukārt 4. un 4.a pantā – tā fakultatīvas neizpildīšanas pamati [11].

28. Tādējādi, lai arī Pamatlēmuma 2002/584 sistēmas pamatā ir savstarpējās atzīšanas princips, šī atzīšana tomēr nenozīmē, ka būtu absolūts pienākums izpildīt izdotu apcietināšanas orderi [12]. Būtībā šis pamatlēmums dod iespēju īpašās situācijās atļaut kompetentajām dalībvalstu iestādēm nolemt, ka izdevējā dalībvalstī piespriestais sods ir jāizpilda izpildes dalībvalsts teritorijā [13].

29. Attiecībā uz Pamatlēmuma 2002/584 4. pantā uzskaitītajiem Eiropas apcietināšanas ordera fakultatīvas neizpildīšanas pamatiem no Tiesas judikatūras izriet, ka, transponējot šo pamatlēmumu valsts tiesībās, dalībvalstīm ir rīcības brīvība. Tādējādi dalībvalstis var brīvi transponēt vai netransponēt šos pamatus savās valsts tiesībās. Tās var arī izvēlēties ierobežot situācijas, kurās izpildes tiesu iestāde var atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, tādējādi atvieglojot pieprasīto personu nodošanu atbilstoši minētā pamatlēmuma 1. panta 2. punktā noteiktajam savstarpējas atzīšanas principam [14].

30. Attiecībā uz Eiropas apcietināšanas ordera fakultatīvas neizpildīšanas pamatiem atgādinu, ka Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktā ir norādīts, ka izpildes tiesu iestāde var atteikt Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, ja tas izsniegts brīvības atņemšanas soda vai ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa izpildei un ja pieprasītā persona paliek izpildes dalībvalstī, ir izpildes dalībvalsts pilsonis vai rezidents un šī valsts apņemas izpildīt minēto spriedumu vai drošības līdzekli saskaņā ar tās tiesību aktiem.

8 Skat. jo īpaši spriedumu, 2023. gada 6. jūnijs, O. G. (Eiropas apcietināšanas orderis trešās valsts valstspiederīgajam) (C-700/21, turpmāk tekstā – "spriedums O. G.", EU:C:2023:444, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

9 Skat. jo īpaši spriedumu O. G. (32. punkts un tajā minētā judikatūra).

10 Skat. jo īpaši spriedumu O. G. (33. punkts un tajā minētā judikatūra).

11 Skat. jo īpaši spriedumu O. G. (34. punkts un tajā minētā judikatūra).

12 Skat. jo īpaši spriedumu, 2020. gada 11. marts, SF (Eiropas apcietināšanas orderis – Nosūtīšanas uz izpildes valsti garantija) (C-314/18, EU:C:2020:191, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

13 Skat. jo īpaši spriedumu, 2020. gada 11. marts, SF (Eiropas apcietināšanas orderis – Nosūtīšanas uz izpildes valsti garantija) (C-314/18, EU:C:2020:191, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

14 Skat. jo īpaši spriedumu O. G. (35. punkts un tajā minētā judikatūra).

31. Tādējādi minētajā tiesību normā paredzētā Eiropas apcietināšanas ordera fakultatīvas neizpildīšanas pamata piemērošana ir atkarīga no divu nosacījumu izpildes, proti, pirmām kārtām, no tā, vai pieprasītā persona paliek izpildes dalībvalstī, ir tās pilsonis vai rezidents un, otrām kārtām, no tā, vai šī valsts apņemas atbilstoši savām valsts tiesībām izpildīt sodu vai drošības līdzekli, par kuru izdots Eiropas apcietināšanas orderis [15].

32. Attiecībā uz pirmo no šiem nosacījumiem Tiesa jau ir lēmusi, ka pieprasītā persona ir izpildes dalībvalsts "rezidents", ja tā tajā faktiski dzīvo un tajā "paliek" un ja, pastāvīgi uzturoties noteiktu laiku šajā dalībvalstī, tai ir radusies līdzīgas pakāpes saikne ar šo valsti, kāda ir rezidentam [16].

33. Attiecībā uz otro no minētajiem nosacījumiem no Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punkta redakcijas izriet, ka jebkura atteikuma izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi priekšnoteikums ir izpildes dalībvalsts patiesa apņemšanās izpildīt brīvības atņemšanas sodu, kas piespriests pieprasītajai personai [17]. Tādējādi tikai tas apstāklis vien, ka šī dalībvalsts paziņo, ka ir "gatava" izpildīt šo sodu, nevar tikt uzskatīts par tādu, kas var pamatot šādu atteikumu. Rezultātā pirms ikviena atteikuma izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi izpildes tiesu iestādei ir jāpārbauda iespēja faktiski izpildīt minēto brīvības atņemšanas sodu atbilstīgi savām iekšējām tiesībām [18].

34. Tāpēc ir lietderīgi nodrošināt to, ka izpildes tiesu iestādes tiesības atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi tiek izmantotas tikai ar nosacījumu, ka izpildes dalībvalstī tiek nodrošināta pieprasītajai personai piespriestā soda efektīva izpilde un ka tiek atrasts risinājums, kas atbilst Pamatlēmuma 2002/584 mērķim [19].

35. Ja izpildes tiesu iestāde konstatē, ka abi šie nosacījumi, ko vēlos atgādināt, ir izpildīti, tai vēl ir jānovērtē, vai pastāv likumīga interese, kas pamato to, kādēļ izdevējā dalībvalstī piespriestais sods tiek izpildīts izpildes dalībvalsts teritorijā. Šāds novērtējums ļauj minētajai iestādei ņemt vērā Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punkta mērķi, kas saskaņā ar pastāvīgo judikatūru paredz vairot pieprasītās personas sociālās rehabilitācijas iespējas pēc tai piespriestā soda izciešanas [20]. Tādējādi, lai izlemtu, vai, ņemot vērā sociālās rehabilitācijas mērķi, ir vai nav lietderīgi atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, izpildes tiesu iestādei ir jābūt pietiekamai rīcības brīvībai [21].

36. Izpildes tiesu iestādes pārbaude par to, vai pastāv likumīga interese, kas pamato to, ka izdevējā dalībvalstī piespriestais sods vai drošības līdzeklis tiek izpildīts izpildes dalībvalsts teritorijā, ir jāveic, vispārēji novērtējot visu konkrēto informāciju, kas raksturo pieprasītās personas situāciju un kas var norādīt, vai starp šo personu un izpildes dalībvalsti pastāv saikne, kura ļauj konstatēt, ka minētā persona ir pietiekami integrēta šajā valstī un ka līdz ar to izdevējā dalībvalstī tai piespriestā brīvības atņemšanas soda vai drošības līdzekļa izpilde izpildes dalībvalstī veicinās sociālās rehabilitācijas mērķa sasniegšanu, kas paredzēts šī 4. panta 6. punktā [22].

15 Skat. jo īpaši spriedumu O. G. (46. punkts un tajā minētā judikatūra).

16 Skat. jo īpaši spriedumu O. G. (47. punkts un tajā minētā judikatūra).

17 Skat. jo īpaši spriedumu O. G. (48. punkts un tajā minētā judikatūra).

18 Skat. jo īpaši spriedumu, 2019. gada 24. jūnijs, *Popławski* (C-573/17, EU:C:2019:530, 88. punkts un tajā minētā judikatūra).

19 Skat. jo īpaši spriedumu, 2019. gada 24. jūnijs, *Popławski* (C-573/17, EU:C:2019:530, 92. punkts un tajā minētā judikatūra). Kā ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*] norādīja secinājumos lietā *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:116), "savstarpējās atzīšanas principa un nepieciešamības novērst jebkādu nesodāmības iespēju īstenošana nozīmē uzskatīt, ka, ja izpildes dalībvalstij – neatkarīgi no iemesla – nav iespējams uzņemties soda izpildi, Eiropas apcietināšanas orderis ir jāizpilda" (57. punkts).

20 Skat. jo īpaši spriedumu O. G. (49. punkts un tajā minētā judikatūra).

21 Skat. spriedumu O. G. (53. punkts).

22 Skat. jo īpaši spriedumu O. G. (60. un 61. punkts un tajā minētā judikatūra).

37. Šajā kontekstā Tiesa paskaidroja, ka ir jāņem vērā Pamatlēmums 2008/909. It īpaši šā pamatlēmuma 9. apsvērumā ir sniegts ilustratīvs to apstākļu uzskaitījums, kuri var ļaut tiesu iestādei iegūt pārliecību, ka soda izpilde izpildes dalībvalstī palīdzēs sasniegt mērķi veicināt notiesātās personas sociālo rehabilitāciju. Šo apstākļu vidū būtībā ir personas piesaiste izpildes dalībvalstij, kā arī apstāklis, ka šī dalībvalsts ir minētās personas ģimenes dzīves un interešu centrs, it īpaši, ņemot vērā personas ģimenes, valodas, kultūras, sociālās vai arī ekonomiskās saiknes ar attiecīgo valsti [23].

38. Tādējādi pastāv mijiedarbība starp Pamatlēmumu 2002/584 un Pamatlēmumu 2008/909. Tiesa uzsvēra šādas mijiedarbības esamību, norādot, ka, ciktāl Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punkta mērķis ir identisks mērķim, kas minēts šajā 9. apsvērumā un kas izvirzīts Pamatlēmuma 2008/909 25. pantā, kurā ir atsauce uz minētajā 4. panta 6. punktā paredzēto fakultatīvas neizpildīšanas pamatu, šiem apstākļiem ir nozīme arī visaptverošajā vērtējumā, kas jāveic izpildes tiesu iestādei, piemērojot šo pamatu [24].

39. Mijiedarbība starp Pamatlēmumu 2002/584 un Pamatlēmumu 2008/909 tomēr neaprobežojas tikai ar novērtējumu par to, vai pastāv likumīga interese, kas pamato to, ka sods vai drošības pasākums, kas piespriests izdevējā dalībvalstī, tiek izpildīts izpildes dalībvalsts teritorijā. Patiešām, daudz vispārīgākā veidā Pamatlēmuma 2008/909 25. pants paredz tā piemērošanu spriedumu izpildei, ja dalībvalsts nolemj īstenot Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktā paredzēto fakultatīvās neizpildīšanas pamatu.

40. Tādējādi, saskaņā ar Pamatlēmuma 2008/909 25. pantu: "Neskarot Pamatlēmumu 2002/584/TI, šā pamatlēmuma noteikumus piemēro *mutatis mutandis* tiktāl, ciktāl tie atbilst noteikumiem minētajā pamatlēmumā, sodu izpildei gadījumos, ja dalībvalsts apņemas izpildīt sodu lietās atbilstīgi 4. panta 6. punktam minētajā pamatlēmumā vai ja, rīkojoties saskaņā ar 5. panta 3. punktu minētajā pamatlēmumā, tā ir izvirzījusi nosacījumu, ka persona jānodod soda izciešanai attiecīgajā dalībvalstī, lai novērstu to, ka attiecīgā persona paliek nesodīta."

41. Manuprāt, no Pamatlēmuma 2008/909 25. panta izriet – tas, ka izpildes tiesu iestāde izmanto Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktā paredzēto fakultatīvās neizpildīšanas pamatu, paredz, ka tai ir jāievēro procedūra un nosacījumi, kas noteikti ar Pamatlēmumu 2008/909 attiecībā uz sprieduma atzīšanu un izpildi krimināllietās dalībvalstī, kas nav notiesāšanas dalībvalsts [25]. Par to liecina vairāki apstākļi.

42. Pirmkārt, ir lietderīgi citēt Pamatlēmuma 2008/909 12. apsvērumu, kurā norādīts, ka tas "būtu jāpiemēro *mutatis mutandis* arī sodu izpildei lietās, uz ko attiecas 4. panta 6. punkts un 5. panta 3. punkts Padomes Pamatlēmumā 2002/584/TI. Tas *inter alia* nozīmē, ka, neskarot minēto pamatlēmumu, izpildes valsts varētu pārbaudīt neatzīšanas un neizpildes pamata esamību, kā noteikts šā pamatlēmuma 9. pantā, tostarp – pārbaudot abpusējo sodāmību tiktāl, ciktāl izpildes valsts ir deklarējusi abpusējās sodāmības pārbaudes saglabāšanu saskaņā ar šā pamatlēmuma 7. panta 4. punktu, veicot šo pārbaudi kā nosacījumu sprieduma atzīšanai un izpildei, lai apsvērtu, vai nodot personu vai izpildīt sodu gadījumos, kuri atbilst Pamatlēmuma 2002/584/TI

[23] Skat. jo īpaši spriedumu O. G. (62. punkts un tajā minētā judikatūra).

[24] Skat. spriedumu O. G. (63. punkts).

[25] Šajā nozīmē skat. arī Komisijas paziņojumu – Rokasgrāmata par to, kā izsniegt un izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi (OV C, C/2023/1270), 2.5.2. un 5.5.2. punkts, no kura izriet, ka Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktā minētajā situācijā ir jāpiemēro Pamatlēmums 2008/909, lai varētu nodot sprieduma izpildi dalībvalstij, kurā to izpilda.

4. panta 6. punktam.” Ja Savienības likumdevējs, piemēram, liek uzsvaru uz to, ka izpildes dalībvalsts pārbauda Pamatlēmuma 2008/909 9. pantā paredzēto neatzīšanas un neizpildes pamatu esamību, manuprāt, tas nekādā gadījumā neizslēdz pārējo nosacījumu pārbaudi.

43. Saikne starp procedūrām, kas paredzētas Pamatlēmumā 2002/584 un Pamatlēmumā 2008/909, īstenojot pirmā no šiem pamatlēmumiem 4. panta 6. punktā minēto fakultatīvās neizpildīšanas pamatu, ir apstiprināta arī apliecinošā dokumenta veidlapas parauga, kas iekļauts Pamatlēmuma 2008/909 I pielikumā, f) daļā. Šo apliecinošo dokumentu nosūta kopā ar spriedumu tā atzīšanas un izpildes nolūkā, un, atsaucoties uz to, ir jānorāda šis pamats. No tā izriet, ka, lai, atsaucoties uz minēto pamatu, atteiktu Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, notiesāšanas dalībvalstij ir jānosūta spriedums un apliecinošais dokuments saskaņā ar šajā pamatlēmumā paredzētajiem noteikumiem.

44. Otrkārt, manuprāt, nosacījums, saskaņā ar kuru pirms jebkura atteikuma izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, atsaucoties uz Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktā norādīto pamatu, izpildes tiesu iestādei ir jāpārbauda iespēja faktiski izpildīt brīvības atņemšanas sodu saskaņā ar savas valsts tiesību aktiem, ietver izpildes dalībvalsts tiesību normas, ar kurām transponēts Pamatlēmums 2008/909[26]. Līdz ar to saskaņā ar šā pamatlēmuma 25. pantā noteikto un, lai varētu nodrošināt efektīvu minētā soda izpildi, izpildes tiesu iestādei ir jāievēro minētajā pamatlēmumā noteiktā procedūra un nosacījumi attiecībā uz tā sprieduma atzīšanu un izpildi, kas pasludināts notiesāšanas dalībvalstī.

45. Treškārt, kā tiesas sēdē pareizi norādīja Rumānijas valdība, nekas neliecina par to, ka Savienības likumdevējs būtu gribējis paredzēt divus atšķirīgus tiesiskos režīmus attiecībā uz spriedumu atzīšanu un izpildi krimināllietās, atkarībā no tā, vai ir izdots Eiropas apcietināšanas orderis.

46. Ceturtkārt, no 2020. gada 11. marta sprieduma SF (Eiropas apcietināšanas orderis – Nosūtīšanas uz izpildes valsti garantija)[27] izriet, ka, ja izpildes tiesu iestāde vēlas veikt kādas personas nodošanu saskaņā ar Eiropas apcietināšanas orderi, lai pret to uzsāktu kriminālvajāšanu, šādai nodošanai izvirzot nosacījumu saskaņā ar
Pamatlēmuma 2002/584 5. panta 3. punktu, lai minētā persona tiktu nosūtīta uz izpildes dalībvalsti tai izdevējā dalībvalstī piespriestā soda izciešanai, minētā soda izpildi izpildes dalībvalstī reglamentē Pamatlēmums 2008/909[28]. Pēc analoģijas, manuprāt, tas pats attiecas arī uz fakultatīvas neizpildīšanas pamatu, kas paredzēts Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktā.

47. No minētā izriet, ka, lai īstenotu Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktā paredzēto Eiropas apcietināšanas ordera fakultatīvās neizpildīšanas pamatu, sods, kas piespriests pieprasītajai personai, ir jāatzīst un jāizpilda saskaņā ar Pamatlēmumā 2008/909 paredzēto procedūru un nosacījumiem.

[26] Šajā nozīmē skat. Komisijas paziņojumu – Rokasgrāmata par notiesāto personu un brīvības atņemšanas sodu nodošanu Eiropas Savienībā (OV 2019, C 403, 2. lpp.), kur 11.1. punktā ir norādīts: “Saskaņā ar Pamatlēmuma [2008/909] 25. pantu un 12. apsvērumu gadījumos, kad piemēro Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktu un 5. panta 3. punktu, soda izpildei *mutatis mutandis* piemēro *valsts tiesību aktus, ar kuriem īsteno Pamatlēmumu [2008/909]*, un tiktāl, ciktāl tie atbilst Pamatlēmumam 2002/584.” Tajā pašā punktā ir arī paskaidrots: “Saistība starp Pamatlēmumu [2008/909] un Pamatlēmumu 2002/584 ir izklāstīta Pamatlēmuma [2008/909] 25. pantā un 12. apsvērumā” un “pirms ikviena atteikuma izpildīt [Eiropas apcietināšanas orderi] saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktu izpildes tiesu iestādei ir jāpārbauda iespēja faktiski izpildīt sodu *atbilstīgi tās valsts tiesību aktiem, ar ko īsteno Pamatlēmumu [2008/909]*” (manis pievienots slīpraksts).

[27] C-314/18, EU:C:2020:191.

[28] Skat. spriedumu, 2020. gada 11. marts, SF (Eiropas apcietināšanas orderis – Nosūtīšanas uz izpildes valsti garantija) (C-314/18, EU:C:2020:191, 49. un turpmākie punkti).

48. Tas liek man atzīt, ka izpilde nevar būt efektīva dalībvalstī, kurā tiek izpildīts pieprasītajai personai piespriestais sods, ja minētā dalībvalsts neievēro šo procedūru un nosacījumus. Tādējādi, lai varētu uzņemties izpildīt pieprasītajai personai piespriesto brīvības atņemšanas sodu, pārbaudot, vai pastāv iespēja faktiski izpildīt šo sodu saskaņā ar valsts tiesību aktiem [29], un tādējādi izvairīties no jebkura šīs personas nesodāmības riska, kā noteikts Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktā, izpildes dalībvalstij ir jābūt tiesībām atsākt šī soda izpildi saskaņā ar noteikumiem, kas paredzēti Pamatlēmumā 2008/909.

49. Tagad ir lietderīgi paskaidrot, kas paredzēts šajos noteikumos.

50. Šajā ziņā atgādinu, ka, tāpat kā Pamatlēmums 2002/584, arī Pamatlēmums 2008/909 krimināllietās piešķir konkrētu formu savstarpējas uzticēšanās un savstarpējas atzīšanas principiem. Šis pamatlēmums pastiprina tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās attiecībā uz spriedumu atzīšanu un izpildi gadījumos, kad cilvēkiem citā dalībvalstī ir piespriests brīvības atņemšanas sods vai kāds ar brīvības atņemšanu saistīts pasākums, lai sekmētu viņu sociālo rehabilitāciju [30].

51. Saskaņā ar minētā pamatlēmuma 3. panta 1. punktu tā mērķis ir definēt noteikumus, kas, lai veicinātu notiesātās personas sociālo rehabilitāciju, ļauj dalībvalstij atzīt citas dalībvalsts tiesas spriedumu un izpildīt tās piespriesto sodu.

52. Šā mērķa labad Pamatlēmuma 2008/909 8. pants paredz, ka izpildes dalībvalsts kompetentajai iestādei principā ir jāapmierina pieteikums par citā dalībvalstī pieņemta sprieduma atzīšanu un par tajā piespriesta brīvības atņemšanas soda vai ar brīvības atņemšanu saistīta pasākuma izpildi, kad šis pieteikums tai tiek nosūtīts atbilstoši minētā pamatlēmuma 4. un 5. pantam. Principā tā var atteikties apmierināt šādu pieteikumu tikai, atsaucoties uz minētā pamatlēmuma 9. pantā izsmeļoši uzskaitītajiem atzīšanas un izpildes atteikuma pamatiem [31].

53. Turklāt Pamatlēmuma 2008/909 8. panta 2.–4. punktā izpildes dalībvalsts kompetentajai iestādei ir paredzēti stingri nosacījumi izdevējā dalībvalstī piespriestā soda pielāgošanai, kas tādējādi ir vienīgie izņēmumi no principiālā pienākuma, kas minētajai iestādei jāpilda atbilstoši šī pamatlēmuma 8. panta 1. punktam – atzīt tai nosūtīto spriedumu un nekavējoties veikt visus vajadzīgos pasākumus, lai izpildītu sodu, kura ilgums un veids atbilst tam, kas paredzēts izdevējā dalībvalstī pasludinātajā spriedumā [32].

54. Pamatlēmuma 2008/909 4. panta 1. punktā ir paredzēta iespēja, ka notiesāšanas dalībvalsts, kas parasti citā dalībvalstī uzsāk procesu, lai tā atzītu un izpildītu notiesāšanas dalībvalsts teritorijā pieņemtu spriedumu krimināllietās, var pārsūtīt šai citai dalībvalstij minēto spriedumu kopā ar apliecinošo dokumentu, kura veidlapas paraugs ir iekļauts minētā pamatlēmuma I pielikumā.

55. Minētā pamatlēmuma 4. panta 2. punktā ir norādīts: "Spriedumu un apliecinošā dokumenta pārsūtīšana var notikt, ja vajadzības gadījumā pēc sprieduma valsts un izpildes valsts kompetento iestāžu konsultēšanās sprieduma valsts kompetentā iestāde ir pārliecināta, ka sprieduma izpilde izpildes valstī atbildīs mērķim sekmēt notiesātās personas sociālo rehabilitāciju."

[29] Skat. jo īpaši spriedumu, 2019. gada 24. jūnijs, *Popławski* (C-573/17, EU:C:2019:530, 88. punkts un tajā minētā judikatūra).

[30] Skat. spriedumu, 2023. gada 9. novembris, *Staatsanwaltschaft Aachen* (C-819/21, EU:C:2023:841, 19. punkts).

[31] Skat. spriedumu, 2023. gada 9. novembris, *Staatsanwaltschaft Aachen* (C-819/21, EU:C:2023:841, 20. punkts).

[32] Skat. jo īpaši spriedumu, 2021. gada 15. aprīlis, AV (Vispārējais spriedums) (C-221/19, EU:C:2021:278, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

56. Turklāt Pamatlēmuma 2008/909 4. panta 5. punktā ir paredzēts: "Izpildes valsts var arī pēc savas ierosmes lūgt sprieduma valsti pārsūtīt spriedumu līdz ar apliecinošo dokumentu. [..] Lūgumi, kas izteikti saskaņā ar šo punktu, nerada pienākumu sprieduma valstij pārsūtīt spriedumu līdz ar apliecinošo dokumentu."

57. Šā pamatlēmuma 5. pantā ir aprakstīta sprieduma un apliecinošā dokumenta pārsūtīšanas procedūra.

58. No šiem noteikumiem secinu, no vienas puses, ka notiesāšanas dalībvalstij ir jāpārsūta spriedums un Pamatlēmumā 2008/909 paredzētais apliecinošais dokuments, lai varētu atzīt šo spriedumu un izpildīt sodu; šī pārsūtīšana ir veids, kā notiesāšanas dalībvalsts pauž savu piekrišanu, ka izpildes dalībvalsts pārņem soda izpildi. Pēc tam sprieduma atzīšana un soda izpilde notiek, pamatojoties uz apliecinošajā dokumentā ietverto informāciju. Notiesāšanas dalībvalsts šo apliecinošo dokumentu var arī atsaukt saskaņā ar minētā pamatlēmuma 13. pantā paredzētajiem nosacījumiem [33], jo īpaši, ja tā neatzīst paredzēto soda pielāgošanu par piemērotu.

59. No otras puses, notiesāšanas dalībvalstij nav pienākuma veikt šādu pārsūtīšanu [34]. Ja tā šādi rīkojas, tā apliecina piekrišanu, ka attiecīgais sods tiek izpildīts izpildes dalībvalstī. No tā izriet, ka, ja nav pārsūtīts spriedums kopā ar šajā pamatlēmumā paredzēto apliecinošo dokumentu, izpildes dalībvalsts nav tiesīga savā teritorijā izpildīt spriedumu, kas pasludināts notiesāšanas dalībvalstī, jo tā nav devusi piekrišanu. Īstenojot Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktā norādīto fakultatīvo neizpildīšanas pamatu, citādi nevar būt.

60. Tāpēc izpildes dalībvalsts sodu var izpildīt tikai saskaņā ar Pamatlēmumu 2008/909, kas paredz ciešu un aktīvu sadarbību ar notiesāšanas dalībvalsti [35] un jo īpaši šīs dalībvalsts piekrišanu, ka sods tiek izpildīts izpildes dalībvalstī. Ja notiesāšanas dalībvalsts pārsūta spriedumu izpildes dalībvalstij saistībā ar procedūru, kas paredzēta Eiropas apcietināšanas ordera izpildei, šāda rīcība neatbilst minētajam nosacījumam, ja, kā šajā gadījumā, attiecīgajam spriedumam nav pievienots apliecinošais dokuments, kas paredzēts šajā pamatlēmumā, un turklāt pirmā dalībvalsts nepārprotami pauž iebildumus pret piespriestā soda izpildi otrajā dalībvalstī.

61. Tādējādi, īstenojot Pamatlēmumā 2008/909 paredzēto procedūru, iespējams, tiks padziļināta savstarpējā uzticēšanās starp izdevējas dalībvalsts un izpildes dalībvalsts kompetentajām iestādēm, veicot iepriekšējas konsultācijas, kas ir viena no lojālas sadarbības principa izpausmēm. Ja notiesāšanas dalībvalsts atsakās nodot soda izpildi, izpildes dalībvalsts nevar vienpusēji uzņemties kompetenci šā soda izpildei un nevar atsaukties uz fakultatīvas neizpildīšanas pamatu, kas noteikts Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktā.

[33] Saskaņā ar šo tiesību normu: "Kamēr soda izpilde izpildes valstī nav sākusies, sprieduma valsts var atsaukt apliecinošo dokumentu no minētās valsts, pamatojot tādu rīcību. Pēc apliecinošā dokumenta atsaukšanas izpildes valsts sodu vairs neizpilda."

[34] Šajā sakarā skat. rokasgrāmatu, kura citēta šo secinājumu 26. zemsvītras piezīmē un kuras 1.1. punktā norādīts, ka Pamatlēmumā 2008/909 ir paredzēts: "sprieduma valstij nav pienākuma pārsūtīt spriedumu, lai tas tiktu atzīts un izpildīts citā dalībvalstī", kā arī: "Sprieduma valstij ir galīgais vārds saistībā ar nodošanu, ja tā ir apmierināta ar pielāgoto sodu un soda izpildes kārtību". Turklāt šīs rokasgrāmatas 3.1. punktā ir norādīts, ka abos gadījumos, kas minēti Pamatlēmuma 2008/909 4. panta 5. punktā, "sprieduma valstij nav pienākuma izpildīt pieprasīto sprieduma pārsūtīšanu. Tas loģiski izriet no fakta, ka sprieduma valsts joprojām ir vienīgais dalībnieks, kas pēc noziedzīga nodarījuma ir pasludinājusi spriedumu, kurš bija tās suverēnā kompetencē. Pēc būtības sprieduma valsts saglabā rīcības brīvību novērtēt šādu pieprasījumu neatkarīgi no tā, vai to iesniedz izpildes valsts vai notiesātā persona atsevišķi, vai arī abi minētie dalībnieki."

[35] Jo īpaši izpildes dalībvalstij ir jāsniedz notiesāšanas dalībvalstij noteikts informācijas apjoms, piemēram, tā informācija, kas minēta Pamatlēmuma 2008/909 12. un 21. pantā.

62. Pretēji Nīderlandes valdības apgalvojumiem šajā tiesvedībā, uzskatu, ka nepieciešamība saņemt notiesāšanas dalībvalsts piekrišanu, visticamāk, nemazinās Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktā paredzētā fakultatīvas neizpildīšanas pamata lietderīgo ietekmi. Patiešām, ievērojot minēto prasību, šajā noteikumā paredzētais izpildes atteikums ir tikai nosacīts, un to nevajadzētu uzskatīt par nepiemērojamu. Šajā posmā nevar pieņemt, ka notiesāšanas dalībvalsts atteiksies pārsūtīt spriedumu kopā ar apliecinošo dokumentu. Šī dalībvalsts, tāpat kā izpildes dalībvalsts, būtībā var būt pārliecināta, ka soda izpilde izpildes dalībvalsts teritorijā veicinās notiesātās personas sociālās rehabilitācijas veicināšanas mērķa sasniegšanu.

63. Turklāt, patiešām, Tiesa no Pamatlēmuma 2008/909 25. panta ir secinājusi, ka neviena no tā normām nevar ietekmēt ne Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktā noteiktā fakultatīvās neizpildīšanas pamata tvērumu, ne tā piemērošanas kārtību [36]. Tomēr tas nenozīmē, ka nosacījumi spriedumu atzīšanai un izpildei krimināllietās nav piemērojami, ja tiek izmantots šis neizpildīšanas pamats – tas drīzāk nozīmē to, ka šie nosacījumi ir piemērojami tikai tiktāl, ciktāl tie ir saderīgi ar minētā pamatlēmuma normām [37]. Tādējādi Savienības likumdevējs ir apliecinājis savu vēlmi nevājināt minētā pamatlēmuma mērķi, proti, to personu nodošanu, par kurām izdots Eiropas apcietināšanas orderis.

64. Tomēr nekonstatēju nekādu neatbilstību Pamatlēmuma 2002/584 normām prasībā, saskaņā ar kuru tā 4. panta 6. punktā noteiktā fakultatīvā neizpildīšanas pamata izmantošana ir atkarīga no notiesāšanas dalībvalsts piekrišanas. Gluži otrādi, šāds nosacījums, ciktāl tas ierobežo izpildes tiesu iestādes iespēju atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, veicina ar šo pamatlēmumu izveidotās nodošanas sistēmas nostiprināšanu, atbalstot brīvības, drošības un tiesiskuma telpu [38]. Konkrētāk, šī neizpildīšanas pamata piemērošana lielākoties ir atkarīga no prasības, lai pieprasītajai personai piespriesto brīvības atņemšanas sodu varētu efektīvi izpildīt šajā dalībvalstī [39].

65. Turklāt Tiesa, protams, ir norādījusi, ka Savienības likumdevēja noteiktajai saiknei starp Pamatlēmumu 2002/584 un Pamatlēmumu 2008/909 ir jāveicina attiecīgās personas sociālās rehabilitācijas veicināšanas mērķa sasniegšana un ka šāda rehabilitācija ir ne tikai notiesātās personas, bet arī Eiropas Savienības interesēs kopumā [40]. Tomēr Tiesa ir arī nospriedusi – Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktā noteiktā fakultatīvas neizpildīšanas pamata mērķis ir jo īpaši ļaut piešķirt īpašu nozīmību iespējai palielināt pieprasītās personas iespējas reintegrēties sabiedrībā pēc tai piespriestā soda beigām, tomēr šāds mērķis, lai arī cik tas būtu svarīgs, nevar novērst to, ka dalībvalstis, izpildot šo pamatlēmumu, tā 1. panta 2. punktā norādītās būtiskās normas nozīmē ierobežo situācijas, kurās būtu iespējams atteikt tādas personas nodošanu, uz kuru attiecas minētais 4. panta 6. punkts [41].

[36] Skat. spriedumu, 2018. gada 13. decembris, *Sut* (C-514/17, EU:C:2018:1016, 48. punkts).

[37] Skat. spriedumu, 2018. gada 13. decembris, *Sut* (C-514/17, EU:C:2018:1016, 48. punkts).

[38] Skat. jo īpaši spriedumu, 2018. gada 13. decembris, *Sut* (C-514/17, EU:C:2018:1016, 43. un 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

[39] Skat. jo īpaši spriedumu, 2018. gada 13. decembris, *Sut* (C-514/17, EU:C:2018:1016, 49. punkts).

[40] Skat. spriedumu, 2020. gada 11. marts, SF (Eiropas apcietināšanas orderis – Nosūtīšanas uz izpildes valsti garantija) (C-314/18, EU:C:2020:191, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

[41] Skat. jo īpaši spriedumu, 2018. gada 13. decembris, *Sut* (C-514/17, EU:C:2018:1016, 46. punkts un tajā minētā judikatūra). Kā saistībā ar Pamatlēmuma 2002/584 5. panta 3. punktu atzīmēja ģenerāladvokāts P. Pikamēe [*P. Pikamäe*] savos secinājumos lietā SF (Eiropas apcietināšanas orderis – Nosūtīšanas uz izpildes valsti garantija) (C-314/18, EU:C:2019:427), "mērķis atvieglot notiesātās personas sociālo rehabilitāciju nav absolūts un to ir iespējams līdzsvarot ar citām prasībām" (61. punkts).

66. No iepriekš minētā izriet, ka mērķis palielināt pieprasītās personas sociālās rehabilitācijas iespējas pēc šai personai piespriestā soda izciešanas nav absolūts un nevar būt pārāks par mērķi izveidot efektīvu nodošanas sistēmu starp dalībvalstīm.

67. Turklāt, kā tiesas sēdē pamatoti norādīja Francijas valdība, saskaņā ar Pamatlēmuma 2008/909 4. pantu gan izdevēja dalībvalsts, gan izpildes dalībvalsts kompetentajām iestādēm ir jābūt pārliecinātām, ka savstarpējās atzīšanas procedūra konkrētajā situācijā atbilst mērķim veicināt notiesātās personas sociālo rehabilitāciju. Tādējādi šī vienprātības prasība ir tiešā pretrunā ar skaidrojumu, ka Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punkts ļauj izpildes dalībvalstij pašai noteikt, vai soda izpilde tās teritorijā ir pamatota. Izdevējai dalībvalstij ir arī jāņem vērā tas, ka soda izpilde izpildes dalībvalsts teritorijā veicinās notiesātās personas sociālo rehabilitāciju un ka šis mērķis ir svarīgāks par mērķi nodrošināt soda izpildi izdevējā dalībvalstī. Pieņemot citu lēmumu, kas būtu pretrunā ar Pamatlēmuma 2008/909 25. pantā noteikto, tiktu izveidots duāls režīms attiecībā uz notiesājošo nolēmumu savstarpēju atzīšanu krimināllietās. Tā kā ārpus Eiropas apcietināšanas ordera konteksta abām dalībvalstīm vajadzētu pārliecināties, ka mērķis veicināt sociālo rehabilitāciju tiek sasniegts, izmantojot Eiropas apcietināšanas orderi, šādu izvērtējumu var veikt tikai izpildes dalībvalsts. Tomēr, kā jau norādīju iepriekš, nedomāju, ka Savienības likumdevējs vēlējās izveidot šādu duālu režīmu.

68. Uzskatu arī, ka mērķis atvieglot notiesātās personas sociālās rehabilitācijas iespējas nevar mazināt tās dalībvalsts leģitīmo ieinteresētību, kurā ir piespriests sods, lai soda izpilde tiktu nodrošināta tās teritorijā. Patiešām, ņemot vērā dažādās soda piemērošanas funkcijas sabiedrībā, katrai dalībvalstij raksturīgie krimināltiesību politikas apsvērumi var likt notiesāšanas dalībvalstij vēlēties, lai, neraugoties uz to, ka ar pieprasītās personas sociālo rehabilitāciju saistītie apsvērumi varētu likt iebilst, pasludinātais spriedums tiktu izpildīts tās teritorijā[42]. Šajā ziņā var minēt piemēru par notiesāšanu terorisma lietās.

69. zskatu, ka, ja dalībvalsts izvēlas izdot Eiropas apcietināšanas orderi, lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu, tā vēlas, lai pieprasītā persona tiktu tai nodota šā soda izpildei tās teritorijā. Ja šī dalībvalsts jau sākotnēji apsvērtu iespēju minēto sodu izpildīt citā dalībvalstī, tā izmantotu Pamatlēmumā 2008/909 paredzēto spriedumu atzīšanas un izpildes mehānismu krimināllietās.

70. Tādā situācijā, kad tiek pieprasīta izdevējā dalībvalstī pieņemta sprieduma atzīšana un krimināls soda izpilde, šīs procedūras galvenais mērķis ir nodrošināt, lai attiecīgā persona netiktu nodota izdevējas dalībvalsts iestādēm, bet paliktu izpildes dalībvalstī, lai tur izciestu sodu[43].

71. Tomēr gadījumā, ja notiesāšanas dalībvalsts dod priekšroku Eiropas apcietināšanas ordera izdošanai, tā vietā, lai izmantotu Pamatlēmumā 2008/909 paredzēto pārsūtīšanas mehānismu, savstarpējas atzīšanas principam ir cita veida sekas. Būtībā šis princips nozīmē, ka izpildes tiesu iestādei ir jāizpilda tai iesniegtais Eiropas apcietināšanas orderis.

[42] Šajā nozīmē skat. šo secinājumu 26. zemsvītras piezīmē minēto rokasgrāmatu, kuras 3.1. punktā ir norādīts: "Piemēram, sprieduma valsts varētu nevēlēties nodot notiesāto personu, ja izpildes valstī ir paredzēts īsāks ieslodzījums, ņemot vērā pirmstermiņa un nosacītas atbrīvošanas noteikumus šajā valstī. Lemjot par to, kur likumpārkāpējam būtu labāk izciest sodu, varētu tikt ņemtas vērā arī cietušo intereses. Dalībvalsts varētu nevēlēties nodot personu arī tad, ja šāda nodošana varētu nozīmēt minētās personas reintegrāciju kriminālajā vidē izcelsmes valstī, nevis būtu tās sociālās rehabilitācijas interesēs." Tajā pašā punktā ir paskaidrots: "Visas sprieduma valsts lēmumu pieņemšanas pilnvaras ir atspoguļotas arī Pamatlēmuma [2008/909] 13. pantā, kurā teikts, ka, kamēr soda izpilde izpildes valstī nav sākusies, sprieduma valsts var atsaukt apliecinošo dokumentu no minētās valsts, pamatojot tādu rīcību. Šajā saistībā skatīt arī 17. panta 3. punktu." Turklāt tiek novērots: "Pieaug dalībvalstu izpratne par to, ka notiesātajiem likumpārkāpējiem piespriesto sodu izpildes kontekstā vajadzētu ņemt vērā cietušo viedokli, tostarp attiecībā uz starptautisku nodošanu no viena cietuma citam. Cietušie var atrasties gan izpildes valstī, gan sprieduma valstī. Daudzas dalībvalstis ir pieņēmušas procedūru, kurā cietušajiem ir iespēja tikt uzklausītiem attiecībā uz nodošanu, un viņu viedoklis tiek ņemts vērā. Tomēr tas cietušajiem nepiešķir tiesības iebilst pret nodošanu."

[43] Skat. spriedumu, 2023. gada 9. novembris, *Staatsanwaltschaft Aachen* (C-819/21, EU:C:2023:841, 39. punkts).

72. Notiesāšanas dalībvalsts piekrišanas saņemšana ļauj respektēt tās brīvo izvēli starp šiem abiem tiesu iestāžu sadarbības instrumentiem krimināllietās. Kā jau esmu paskaidrojis, šai dalībvalstij nav nekāda pienākuma izdot Pamatlēmumā 2008/909 paredzēto apliecinošo dokumentu. Tā kā minētā dalībvalsts ir izdarījusi suverēnu izvēli dot priekšroku Eiropas apcietināšanas orderim, šī izvēle ir jārespektē. Tādējādi nevar pieņemt, ka tā pati dalībvalsts būtu gatava atteikties no soda izpildes tās teritorijā gadījumā, ja tiktu atteikts izpildīt minēto orderi. Gluži otrādi, Eiropas apcietināšanas ordera izdošana liecina par tās vēlmi, lai sods tiktu izpildīts tās teritorijā.

73. Nīderlandes valdības nostāja, ka Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punkta īstenošana nozīmē notiesājošā sprieduma atzīšanu, kā rezultātā nav jāsaņem notiesāšanas dalībvalsts piekrišana, rada šādu paradoksu – tādā gadījumā būtu jāatzīst, ka, tiesu iestādei izdodot Eiropas apcietināšanas orderi, lai izpildītu sodu, šī rīcība jāinterpretē tā, ka minētā iestāde attiecīgā gadījumā piekrīt soda izpildei citā dalībvalstī un izdevēja dalībvalsts tādējādi atsakās no savas kompetences izpildīt attiecīgo sodu. Tomēr Eiropas apcietināšanas ordera galvenais mērķis ir nodrošināt, lai pieprasītā persona tiktu nodota tiesu iestādei, kas izdevusi šo orderi. Citiem vārdiem, Eiropas apcietināšanas ordera izdošanas mērķis nav nodot soda izpildes kompetenci citai dalībvalstij.

74. Vēloties saglabāt izpildes kompetenci, izdevēja dalībvalsts neignorē savstarpējās uzticēšanās principu. Patiešām, izpildes dalībvalstij principā ir jāatbalsta sadarbības lūgums, kas pieteikts, izdodot Eiropas apcietināšanas orderi. Kā tiesas sēdē pamatoti apgalvoja Francijas valdība, šādā interpretācijā minētais princips nevar pamatot citas dalībvalsts tiesas nolēmuma atzīšanu un izpildi, ja tas netiek pieprasīts un nav vēlams.

75. Pretēja interpretācija radītu iespēju izpildes dalībvalstij iegūt kompetenci sprieduma izpildei, lai gan dalībvalsts, kurā spriedums tika pasludināts, nav atteikusies no šādas kompetences, kā to apliecina Eiropas apcietināšanas ordera izdošana minētā soda izpildei. Tas būtu pretrunā savstarpējas uzticēšanās principam, kas pirmām kārtām nozīmē to, ka šāda veida situācijās izpildes dalībvalsts izpilda Eiropas apcietināšanas orderi. Kā tiesas sēdē norādīja Komisija, Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktā ir paredzēts izņēmums no nodošanas principa un ir jāņem vērā norādītā neizpildes pamata fakultatīvais raksturs, tādēļ tajā nav noteiktas tiesības pārsūtīt notiesāto personu, bet gan tikai tāda iespēja. Šo iespēju var izmantot tikai tad, ja ir izpildīti noteikti nosacījumi.

76. Tādējādi nav iespējams ignorēt Pamatlēmumā 2008/909 noteikto regulējumu, jo, neatkarīgi no apstākļiem, kādos ir paredzēta notiesājoša sprieduma atzīšana krimināllietās, tikai ievērojot ar šo pamatlēmumu noteiktās normas, ir iespējams panākt taisnīgu līdzsvaru, saglabājot notiesāšanas dalībvalsts tiesības.

77. Šīs lietas kontekstā ir skaidrs, ka Pamatlēmumā 2008/909 paredzētā procedūra un nosacījumi attiecībā uz sprieduma pret C.J. atzīšanu un izpildi netika ievēroti. Būtībā Itālijas tiesu iestādes atteicās izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, kas izdots pret C.J., vienlaikus atzīstot notiesājošo spriedumu un uzdodot to izpildīt Itālijā, lai gan Rumānijas tiesu iestādes bija paziņojušas, ka iebilst pret šādu atzīšanu un soda izpildi ārpus Rumānijas teritorijas.

78. Līdz ar to Itālijas tiesu iestādes nav rīkojušās saskaņā ar savstarpējās atzīšanas principu, kas noteikts Pamatlēmumā 2008/909, un tāpēc nevar atsaukties uz šo principu izdevējas dalībvalsts vietā. Izdevēja dalībvalsts tādēļ saglabā tiesības izpildīt attiecīgo spriedumu savā teritorijā. Lai gan Pamatlēmuma 2008/909 22. panta 1. punktā ir paredzēts, ka šī dalībvalsts vairs nevar izpildīt sodu, tiklīdz tā izpilde ir sākta izpildes dalībvalsts teritorijā, šai izpildei tomēr ir jānotiek saskaņā ar šajā

pamatlēmumā paredzētajiem noteikumiem. Tas neattiecas uz gadījumiem, kad sprieduma atzīšana krimināllietās tiek veikta, neievērojot minētajā pamatlēmumā paredzēto procedūru un nosacījumus, un jo īpaši, ja izdevējas dalībvalsts spriedumam nav pievienojusi apliecinošo dokumentu, kas paredzēts tajā pašā pamatlēmumā. Pieņemot, ka šādā situācijā soda izpildes uzsākšana izpildes dalībvalstī var atņemt izdevējai dalībvalstij tās kompetenci izpildīt šo sodu, tas rada iespēju apiet Pamatlēmumā 2008/909 paredzētos noteikumus.

79. Piebildīšu, ka pat tad, ja spriedums būtu pārsūtīts kopā ar šajā pamatlēmumā paredzēto apliecinošo dokumentu, varētu rasties jautājums par to, vai valsts orderis šā soda izpildei, kas paredz vienlaicīgu izpildes apturēšanu, nosakot mājas arestu līdz brīdim, kamēr Itālijas tiesu iestādes pieņems lēmumu par alternatīvu pasākumu brīvības atņemšanas vietā, var tikt uzskatīts par šī soda izpildes sākšanu minētā pamatlēmuma 22. panta 1. punkta nozīmē. Tomēr man šķiet, ka nav nepieciešams aplūkot minēto aspektu šīs lietas kontekstā, jo jebkurā gadījumā netika ievērota tajā pašā pamatlēmumā paredzētā procedūra un nosacījumi [44].

80. Turklāt, tā kā izpildes tiesu iestādes lēmums atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, kas izdots attiecībā pret C.J., neatbilst Savienības tiesību aktiem, sprieduma tiesu iestāde var turpināt procedūru, kuras mērķis ir šīs personas nodošana, saglabājot jau izdotā ordera spēku vai izdodot jaunu orderi, lai veicinātu Pamatlēmumā 2002/584 izvirzītā nesodāmības apkarošanas mērķa sasniegšanu [45]. Citiem vārdiem, nevar uzskatīt, ka attiecīgajam Eiropas apcietināšanas orderim vairs nav nekāda priekšmeta un tas ir zaudējis spēku. Turklāt spriedums, kas pasludināts izdevējā dalībvalstī, ir šā ordera pamatā un uz ko attiecas Pamatlēmuma 2002/584 8. panta 1. punkta c) apakšpunkts, saglabā savu izpildāmības raksturu. Kā Rumānijas valdība norādīja tiesas sēdē, tiklīdz nodošana ir veikta, izdevējai dalībvalstij attiecīgā gadījumā ir jāņem vērā šī pamatlēmuma 26. panta 1. punkts. Proti, kā Tiesa jau ir nospriedusi, šī tiesību norma, ciktāl tā nosaka pienākumu ņemt vērā jebkuru laikposmu, kurā notiesātā persona tika turēta apcietinājumā izpildes dalībvalstī, nodrošina to, ka šai personai galu galā nav jāizcieš cietumsods, kura kopējais ilgums gan izpildes dalībvalstī, gan izdevējā dalībvalstī pārsniegtu brīvības atņemšanas soda ilgumu, kas tai piespriests izdevējā dalībvalstī [46].

IV. Secinājumi

81. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ierosinu Tiesai uz *Curtea de Apel București* (Bukarestes apelācijas tiesa, Rumānija) uzdoto 1.–3. prejudiciālo jautājumu atbildēt šādi:

Padomes Pamatlēmuma 2002/584/TI (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm 4. panta 6. punkts un 8. panta 1. punkta c) apakšpunkts, kā arī Padomes Pamatlēmuma 2008/909/TI (2008. gada 27. novembris) par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu attiecībā uz spriedumiem krimināllietās, ar kuriem piespriesti brīvības atņemšanas sodi vai ar brīvības atņemšanu saistīti pasākumi, lai tos izpildītu Eiropas Savienībā, 4. panta 2. un 5. punkts, 8. panta 1. punkts, 22. panta 1. punkts un 25. pants

ir jāinterpretē tādējādi, ka

[44] Šajā ziņā vēlos norādīt, ka lietā *Fira* (C-215/24) jo īpaši radās jautājums par to, vai pēc atteikšanās izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi brīvības atņemšanas soda izpildei saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktu izpildes dalībvalsts var apturēt šī soda izpildi.

[45] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 31. janvāris, *Puig Gordi* u.c. (C-158/21, EU:C:2023:57, 141. punkts).

[46] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 28. jūlijs, JZ (C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, 43. punkts).

tiesu iestāde nevar atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, kas izdots, lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu, pamatojoties uz fakultatīvās neizpildīšanas pamatu, kas minēts pirmajā no šīm normām, ja notiesājošā sprieduma atzīšana un izpilde tiek veikta, neievērojot Pamatlēmumā 2008/909 paredzēto procedūru un nosacījumus. Šādā situācijā izdevēja dalībvalsts saglabā tiesības izpildīt šo sodu, un izpildes tiesu iestādei ir jāizpilda Eiropas apcietināšanas orderis, nododot pieprasīto personu šai dalībvalstij.